



Պարույր Սևակ

Փառաբանում եմ

Դառնամ փառաբանեմ ձկնորսներին ծովում՝
փոթորկի թունդ պահին,
Մերմնացանին՝ արտում, երբ է՛լ չի սպասում
նա տաք օրեր:
Դառնամ փառաբանեմ ձորից կաքավ թոցնող
գրընգոցը բահի,
Գերանդու խուլ երգը, որ դժվար է անգամ
նոտագրել...
Պտղավորումն այգու, արտի փռոտումը
փառաբանեմ կրքո՛վ,
Ազնիվ թթխմորով հունցված ցորեն հացը
մեր սեղանի վրա,
Մեր անխարդախ գինին, որ մեր սիրտն է լցնում
մի անբարբառ երգով
Եվ կյանքը դարձնում է... հնարավոր հրաշք...
Դառնամ փառաբանեմ մանուկների խաղը՝
այնքա՛ն ինքնամոռաց
Եվ մտասո՛ւյզ այնքան, ասես որտեղ որ է
հսկա մի գյուտ կանեն:
Դառնամ փառաբանեմ նրանց թաթիկները
ցեխաշրից սառած,

Իրենց արտակտոր ու փութանցիկ լացը

ցավո՛վ փառաբանեն:

Դառնամ փառաբանեն ջահել աղջիկների

ծիծաղն աննպատակ,

Նրանց կանչող ե՛րգը, նրանց անցնող վե՛րքը

սիրո՛վ փառաբանեն:

Վախո՛վ փառաբանեն այն պատանու ձեռքը

և՛ դողացող, և՛ տաք,

Որն առաջին անգամ սիրտ է անում... դեպի

սիրած կուրծքը տանել...

Մե՛րը փառաբանեն և՛ պառավ մո՛ր հանդեպ,

և՛ գառամյալ տատի՛,

Որոնց սուրբ փեշերից անցած քո ողջ կյանքի

ծով բուրմունքն ես առնում.

Մերը՝ որդու հանդեպ, առանց որի ի՛նչ ես -

մարդ ես մի աղքատիկ,

Մինչ գներն էլ շուրջող բարձրանում են անվերջ-

կյանքը թանկ է դառնում:

Դառնամ փառաբանեն... փառաբանեն մարդուն՝

ա՛յն էակին միակ,

Որ ծիծաղե՛լ գիտի, որ արտասվե՛լ գիտի,

երգե՛լ գիտի,

Թո՛ղ որ գիտի նաև իր նմանին դարձնել

անշնչացած դիակ,

Բայց և գիտի գրկե՛լ, գիտի գրել գրքե՛ր,

հերկե՛լ գիտի:

Նրա տքնությունը, բայց առավել ևս

հրաշք հուր-կայծակի

Այն բոց բռնկումը՝ այն ներշնչման պահը

փառաբանեն ցնծո՛ւն,

Որ մեր աչքից ծածկված հազար ճանապարհ է
բացում հանկարծակի
Ու դարձնում է մարդուն... հավասար է դարձնում
իր ստեղծած աստծուն...

15.VIII.1954թ. 05-06.V.1957թ.

Նավչալու Մոսկվա